

IC 417/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Piotrowska

Protokolant: staż. M. M.

po rozpoznaniu w dniu 04 października 2016 roku w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Finanse I (...) (...) K.

przeciwko A. Ł.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. Ł. na rzecz powoda (...) Finanse I (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.:

a) kwotę 22.055,13 zł (dwadzieścia dwa tysiące pięćdziesiąt pięć złotych trzynaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 września 2013r. do dnia zapłaty

zastrzegając pozwanej A. Ł. prawo do powołania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie jej odpowiedzialności do nieruchomości lokalowej położonej przy ulicy (...) w D., dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy (...) prowadzi księgę wieczystą (...) nadto do wysokości obciążającej tę nieruchomość hipoteki zwykłej w kwocie (...)

b) kwotę 30.087,77 zł (trzydzieści tysięcy osiemdziesiąt siedem złotych siedemdziesiąt siedem groszy)

zastrzegając pozwanej A. Ł. prawo do powołania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie jej odpowiedzialności do nieruchomości lokalowej położonej przy ulicy (...) w D., dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy (...) prowadzi księgę wieczystą (...) nadto do wysokości obciążającej tę nieruchomość hipoteki kaucyjnej w kwocie 818,90 EURO,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.520 zł (trzy tysiące pięćset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IC 417/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Finanse I (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. domagał się zasądzenia od A. Ł. kwoty 22.056 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 września 2013 r., do dnia zapłaty oraz kwoty 30.087,77 zł tytułem odsetek karnych. Jednocześnie wniósł o zasądzenie kosztów postępowania. Roszczenie swoje powód wywodził z

zawartej z dotychczasowym wierzycielem Bankiem (...) S. A. w W. umowy przelewu wierzytelności, na podstawie której nabył wierzytelność w stosunku do pozwanej wynikającą z umowy kredytu z dnia 27 grudnia 2000r. Na kwotę 52.143,77 zł składały się: kwota 22.055,13zł tytułem kapitału oraz 30.087,77 zł tytułem odsetek. Wraz z wierzytelnością na powoda przeszło zabezpieczenie w postaci hipoteki umownej zwykłej w wysokości 6.144 euro oraz hipoteki umownej kaucyjnej w wysokości 818,90 euro ustanowionej na nieruchomości stanowiącej własność dłużnika, położonej w D. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Dąbrowie Górniczej prowadzi księgę wieczystą nr KW (...).

Nakazem zapłaty z dnia 21 stycznia 2015 r., sygn. akt I Nc 1043/14 Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Dąbrowie Górniczej orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Postanowieniem z dnia 25 maja 2015 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Dąbrowie Górniczej zaopatrzył nakaz zapłaty z dnia 21 stycznia 2015 r., sygn. akt I Nc 1043/14 w klauzulę wykonalności.

Od powyższego postanowienia pozwana wywiodła zażalenie wnosząc o jego uchylenie i wstrzymanie wykonalności tytułu wykonawczego nakazu zapłaty z dnia 21 stycznia 2015 r., sygn. akt I Nc 1043/14.

Jednocześnie wystąpiła z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od ww. nakazu zapłaty.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana A. Ł. wniosła o oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu przyznała, iż zawarła umowę kredytową, jednakże w kwocie euro na kwotę niższą niż dochodzona pozwem. W związku z tym podniosła zarzut niewykazania zarówno wysokości dochodzonej wierzytelności, jaki i nabycia wierzytelności objętej żądaniem. Podniosła także zarzut przedawnienia roszczenia. Argumentowała, iż toczyło się przeciwko niej postępowanie egzekucyjne z wniosku pierwotnego wierzyciela, które zostało umorzono z uwagi na jego bezczynność.

Postanowieniem z dnia 30 listopada 2015 r. sygn. akt I Nc 1043/14 Sąd Rejonowy w Dąbrowie Górniczej uwzględnił skargę i zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, iż oddalił wniosek wierzyciela o nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 21 stycznia 2015 r., sygn. akt I Nc 1043/14, w pozostałym zakresie wniosek oddalił.

Postanowieniem z dnia 30 listopada 2015 r. sygn. akt I Nc 1043/14 Sąd Rejonowy w Dąbrowie Górniczej uznał sprzeciw za wniesiony w ustawowym terminie oraz odrzucił wniosek pozwanej o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 21 stycznia 2015 r., sygn. akt I Nc 1043/14.

Postanowieniem z dnia 11 stycznia 2016 r. Sąd Rejonowy w Dąbrowie Górniczej przekazał sprawę do Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku na mocy art. 30kpc, 202kpc i 200 § 1 kpc.

W piśmie procesowym z dnia 26 kwietnia 2016 r. pozwana wskazywała, iż hipoteka w walucie euro nie może zabezpieczać zobowiązania w walucie polskiej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Bank (...) SA we W., w dniu 27 grudnia 2000 r., zawarł z A. Ł. umowę o kredyt na cele mieszkaniowe nr (...). na kwotę 6.144 euro na okres od dnia 27 grudnia 2000 r. do dnia 20 grudnia 2020 r.

(dowód: umowa kredytu – k. 56-58)

W związku z niewywiązywaniem się z umowy przez A. Ł., Bank (...) SA we W. wystawił w dniu 04 listopada 2002 r. bankowy tytuł egzekucyjny, któremu Sąd Rejonowy w Sosnowcu nadał klauzulę wykonalności co do kwoty 28.000,03 zł, postanowieniem z dnia 15 lutego 2003 r. (sygn. akt II Co 158/03)

(dowód: (...) k. 60, postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności – k. 59-59 verte)

W oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny wierzyciel (bank) wszczął egzekucję przeciwko A. Ł..

(okoliczność bezsporna, nadto dowód: akta egzekucyjne Km 632/03 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Dąbrowie Górniczej E. G.)

Postanowieniem z dnia 21.11.2013 r. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Dąbrowie Górniczej E. G. postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 632/03 umorzyła na mocy art. 825 pkt 1 kpc.

(dowód: postanowienie, k. 476 akt Km 632/03)

Umową cesji z dnia 26 września 2013 r. Bank (...) SA we W. (następca prawny Banku (...) SA we W.) przeniósł na rzecz (...) Finanse I (...) (...)z siedzibą w K. wierzytelność przysługującą mu wobec E. G., a wynikającą z umowy kredytu nr (...). Na zadłużenie pozwanej z tytułu przedmiotowej umowy kredytu składała się należność główna w kwocie 22.055,13 zł oraz odsetki karne w kwocie 30.087,77 zł.

Wobec zmiany wierzyciela, dokonana została zmiana wpisu hipoteki umownej zwykłej w kwocie 6.144 euro oraz hipoteki umownej kaucyjnej ustanowionej w wysokości 818,90 euro, na nieruchomości położonej w D. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy Dąbrowie Górniczej prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...), zabezpieczającej wierzytelność z tytułu kredytu, w ten sposób, że jako wierzyciel hipoteczny ujawniony został (...) Finanse I (...) (...) w K..

(dowód: umowa cesji wierzytelności wraz załącznikiem i poświadczeniami podpisów, odpisem KRS – k. 12-31, wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu – k. 61, wydruk działu IV księgi wieczystej – k. 68-69, odpis księgi wieczystej –k. 70-74 odpis KRS- k. 34-55)

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych, Sąd oparł się na załączonych do akt dokumentach, kopiach dokumentów, w szczególności na treści umowy kredytu, umowy przelewu wierzytelności i treści księgi wieczystej oraz postanowień wydanych w ramach postępowania egzekucyjnego. Sąd nie znalazł podstaw do podważania ich wiarygodności, również żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości.

Powód domagał się zasądzenia od pozwanej jako dłużnika osobistego i rzeczowego kwoty 22.056 zł wraz z odsetkami tytułem kapitału oraz kwoty 30.087,77 zł tytułem odsetek karnych. Dochodzone roszczenie dotyczyło wierzytelności wynikającej z umowy kredytu łączącej pozwaną z pierwotnym wierzycielem, którą powód nabył w drodze umowy cesji wierzytelności.

Z uwagi na podniesiony przez pozwaną zarzut zadaniem Sądu w niniejszej sprawie było ustalenie w pierwszej kolejności, czy dochodzone pozwem roszczenie uległo przedawnieniu.

Istota przedawnienia polega na tym, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, powołując się na upływ tego czasu. Skutek przedawnienia polega więc na tym, że dłużnik uzyskuje prawo zgłoszenia zarzutu wyłączającego możliwość dochodzenia wykonania świadczenia (lub odszkodowania za szkody powstałe wskutek jego niewykonania lub nienależytego wykonania) przed sądem (państwowym lub arbitrażowym). Sytuacja dłużnika, która polega na możliwości odmowy świadczenia przez podniesienie zarzutu przedawnienia, jest jego prawem podmiotowym. Wynika stąd, że terminy przedawnienia zakreślają granice czasowe, w ramach których może zostać wytoczone powództwo, złożony odpowiedni wniosek lub postawiony zarzut. Jeżeli upływie termin przedawnienia, a wierzyciel wystąpi do sądu z powództwem opartym na przedawnionym roszczeniu, na wniosek pozwanego - dłużnika podnoszącego zarzut przedawnienia, sąd oddali powództwo. Jeżeli zarzut przedawnienia nie zostanie przez dłużnika podniesiony, sąd rozpatrzy powództwo, tak jakby przedawnienie nie nastąpiło.

Przepisy normujące przedawnienie mają charakter ius cogens, co oznacza, że normy prawne, których treść i zakres da się odczytać z tych przepisów, są bezwzględnie obowiązujące. Sąd Najwyższy określił charakter przepisów o

przedawnieniu oraz ich ratio legis, stwierdzając, że przepisy o przedawnieniu "mają charakter stabilizujący stosunki prawne i gwarantują ich pewność (...), dopuszczenie bowiem możliwości realizowania roszczeń bez jakiegokolwiek ograniczenia w czasie prowadziłoby do sytuacji, w której strona pozostawałaby przez dziesiątki lat w niepewności co do swej sytuacji prawnej" (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 1991 r., w sprawie o sygn. akt III CRN 500/90).

Ustawowym skutkiem przedawnienia roszczenia jest powstanie po upływie terminu przedawnienia po stronie tego, przeciw komu przysługuje roszczenie, uprawnienia do uchylenia się od jego zaspokojenia, czyli tzw. zarzut peremptoryjny. Wykonanie tego uprawnienia powoduje, że roszczenie już nie może być skutecznie dochodzone. Dotyczy to nie tylko roszczenia głównego, ale i odsetek za opóźnienie (tak uchwała SN z 10.11.1995r., III CZP 156/95).

Podniesienie więc przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia głównego rozciąga się również na odsetki. Wspomnieć w tym miejscu należy, że roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego.

Zgodnie z art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Przy czym stosownie do treści art. 120 § 1 kc bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Natomiast bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia; (art. 123 § 1 pkt 1 kc). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124 kc).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż umowa po między pierwotnym wierzycielem a pozwaną została zawarta w dniu 27 grudnia 2000 r., co zostało bezspornie w przedmiotowej sprawie ustalone. Bezspornie w listopadzie 2002 r. został wystawiony bankowy tytuł egzekucyjny. W związku z tym w ocenie Sądu należało przyjąć, że przed tą datą umowa została wypowiedziana i wierzytelność stała się wymagalna. Następnie doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia z uwagi na złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, którą to klauzulę ostatecznie nadano w dniu 15 lutego 2003 r. Od tej daty ponownie rozpoczął bieg terminu przedawnienia. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie niewątpliwie ma zastosowanie 3 – letni termin przedawnienia związany z prowadzeniem działalności gospodarczej.

W przedmiotowej sprawie istotnie doszło do przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda z uwagi na fakt, iż Sąd nie uznał wszczęcia postępowania egzekucyjnego za zdarzenie powodujące przerwanie biegu terminu przedawnienia. Postępowanie to bowiem podlegało umorzeniu na wniosek wierzyciela. W takiej sytuacji upadł materialnoprawny skutek wszczęcia postępowania egzekucyjnego w postaci przerwania terminu biegu przedawnienia. Dodatkowo wskazać należy, iż postępowanie egzekucyjne prowadzone było w oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny, zaopatrzony w klauzulę wykonalności. W związku z tym powód w oparciu o ten tytuł wykonawczy nie mógł dochodzić swojej wierzytelności. Nie mógł się powoływać na przerwę biegu przedawnienia, wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela, będącego bankiem.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14 (nie publ.), przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela.

Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzyciela lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nie może umknąć uwadze, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzyciela nie będący bankiem nabywa wierzyciela w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzyciela zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzyciela nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r. sygn. akt III CZP 29/16).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie w zakresie odpowiedzialności pozwanej jako dłużnika osobistego.

Tym niemniej dłużnik rzeczowy nie może skutecznie podnosić zarzutu przedawnienia co do całości roszczenia.

Przedawnienie wierzyciela zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnienia wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej. Przepisu tego nie stosuje się do roszczeń o świadczenia uboczne - tak stanowi art. 77 ustawy o księgach wieczystych i hipotece. Stosowanie tego przepisu nie zależy od sposobu powstania hipoteki. Między innymi oznacza to, że uzyskanie na nieruchomości dłużnika hipoteki przymusowej chroni wierzyciela - w odniesieniu do tej nieruchomości - przed skutkami przedawnienia zabezpieczonej wierzyciela. Upływ terminu przedawnienia w omawianym przypadku rodzi tylko takie konsekwencje, że ogranicza możliwość prowadzenia egzekucji do przedmiotu hipoteki, gdyż w takim przypadku następuje przekształcenie odpowiedzialności osobistej dłużnika w odpowiedzialność rzeczową. Przepis art. 77 wyłącza skutki przedawnienia zabezpieczonej wierzyciela w takim zakresie, w jakim wierzycielowi na podstawie hipoteki przysługuje prawo do zaspokojenia z obciążonej nieruchomości.

Jednakże zgodnie z art. 104 ww. ustawy w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie 20 lutego 2011 r. W myśl bowiem art. 10 ust. 2 zd. 1 ustawy zmieniającej, do hipotek zwykłych powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy, o której mowa w art. 1 (czyli ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece), w dotychczasowym brzmieniu, z wyjątkiem art. 76 ust. 1 i 4 tej ustawy, które stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą - hipoteka kaucyjna zabezpiecza odsetki oraz koszty postępowania mieszczące się w sumie wymienionej we wpisie hipoteki. Wskazany powyżej przepis art. 104 u.k.w.h., jest bowiem przepisem szczególnym w stosunku do przepisu art. 77 u.k.w.h., co zostało potwierdzone w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w tym w wyroku z dnia 2 marca 2012 r. sygn. akt II CSK 282/11, z którego wynika, iż przedawnienie roszczenia w stosunku do dłużnika osobistego o odsetki ustawowe za opóźnienie, zabezpieczone przez hipotekę kaucyjną, nie narusza uprawnienia wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej. Jak długo hipoteka kaucyjna figuruje w księdze wieczystej, wierzyciel może liczyć na ich zaspokojenie z nieruchomości. Artykuł

104 u.k.w.h. sprzed uchylenia, jako przepis szczególny odnoszący się do hipoteki kaucyjnej, wyłączał w tym zakresie zastosowanie art. 77 zd. 2 u.k.w.h., w wersji sprzed nowelizacji, odnoszącego się do hipoteki w ogólności.

Zważyć należy także, iż zgodnie z treścią art. 69 u.k.w.h. w brzmieniu sprzed nowelizacji, hipoteka zwykła zabezpieczała, oprócz należności głównej, także roszczenia o odsetki nieprzedawnione oraz o przyznane koszty postępowania.

Za niezasadny Sąd uznał zarzut braku niewykazania zarówno wysokości, jaki i nabycia dochodzonej wierzytelności objętej żądaniem. Zgodnie z art. 71 u.k.w.h. w brzmieniu sprzed nowelizacji przedmiotowej ustawy domniemanie istnienia prawa wynikające z wpisu hipoteki obejmuje, jeżeli chodzi o odpowiedzialność z nieruchomości, także wierzytelność zabezpieczoną hipoteką. Tym samym, rzeczą pozwanej było obalenie tego domniemania, czemu nie podołała, ograniczając się jedynie do gołosłownych twierdzeń. Pozwana przestała na argumentacji, iż zawarła umowę kredytową w walucie euro na kwotę niższą niż dochodzona pozwem oraz, że hipoteka wyrażona w euro nie może zabezpieczać zobowiązania wyrażonego w złotych polskich. W miejscu tym wskazać należy, iż zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2015r. sygn. akt V CSK 445/14 jeżeli podstawą wpisu hipoteki oznaczonej w walucie obcej jest umowa kredytu wyrażonego także w tej walucie, natomiast spłatę kredytu ustalono w walucie polskiej, to dłużnik hipoteczny, nie będący dłużnikiem osobistym, obowiązany jest spłacić swoje zobowiązanie rzeczowe także w walucie polskiej. W konsekwencji, w ocenie Sądu nieistnienie dochodzonej wierzytelności nie zostało wykazane przez pozwaną. Odnośnie wysokości wierzytelności wskazać należy, iż powód w pozwie domagał się kwoty 22.056 zł tytułem należności głównej podczas gdy poprzedni wierzyciel pozwanej przełał na powoda kwotę 22.055,13 zł tytułem należności głównej, tym samym takiej kwoty powód mógł skutecznie dochodzić w niniejszym postępowaniu.

Roszczenie oparte zostało na umowie łączącej pozwaną z Bankiem (...) SA we W. i skutecznej umowie cesji wierzytelności między Bankiem a powodowym Funduszem. Nie budzi wątpliwości Sądu, iż powód, wskutek zawarcia umowy cesji, wstąpił w prawa Banku wynikające z umowy z dnia 27 grudnia 2000r. O powyższym świadczą: umowa wraz z załącznikami a także odpis wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu, poświadczony za zgodność z oryginałem przez radcę prawnego reprezentującego stronę powodową.

Również tożsamość Banku będącego stroną umowy z pozwanym oraz stroną umowy cesji wierzytelności nie budziła wątpliwości Sądu, bowiem faktem notoryjnym jest, że Bank (...) SA we W. jest następcą prawnym Banku (...) SA we W..

Z tych względów Sąd orzekł jak w punkcie 1 lit. a wyroku do wartości należności głównej w wysokości 22.055,13 zł, zastrzegając pozwanej prawo powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie jej odpowiedzialności do nieruchomości lokalowej położonej przy ul. (...) w D., dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Dąbrowie Górniczej prowadzi księgę wieczystą nr (...), nadto do wysokości obciążającej tę nieruchomość hipoteki zwykłej w kwocie 6.144 euro.

O odsetkach za opóźnienie orzeczono, zgodnie z żądaniem pozwu, od dnia 27 września 2013 r., tj. od dnia następnego po dniu zawarcia cesji wierzytelności do dnia zapłaty. W myśl bowiem art. 481 § 1 kc, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W pkt 1 lit. b wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 30.087,77 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych, zastrzegając pozwanej prawo powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie jej odpowiedzialności do nieruchomości lokalowej położonej przy ul. (...) w D. dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Dąbrowie Górniczej prowadzi księgę wieczystą nr (...), nadto do wysokości obciążającej tę nieruchomość hipoteki kaucyjnej w kwocie 818,90 euro.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach postępowania orzeczono w pkt III wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc, art.100 kpc oraz 108 § 1 kpc a także § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 roku, poz. 490), zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Mając na względzie, że powód uległ jedynie co do nieznaczonej części swojego żądania, pozwana została zobowiązana do zwrotu stronie przeciwnej poniesionych przez nią kosztów postępowania w całości. Na koszty te składa się opłata sądowa od pozwu w kwocie 1.103 zł i koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł powiększone o opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

ZARZĄDZENIA

1. (...)

2. (...)

(...)

3. (...)